

[Alfred Jensen.]

det er det, jeg gør opmærksom på er foruroligende. Ministeren vil ikke diskutere disse problemer, og det samme gælder spørgsmålet om NATO-samarbejdet. Det forekommer mig at være problemer af en helt anden størrelsesorden, end hvad man har diskuteret i den tidligere forsvarskommission, hvad man er blevet enig om, og hvorfor man skiltes. Det må dog være mere afgørende for os at få klarhed over, om det grundlag, hvorpå Danmark blev trukket ind i NATO, fortsat opretholdes eller ej. Jeg har fremført en række betragtninger, som viser, at det ikke er tilfældet. Til trods for at man højtideligt sagde til os, at der ikke blev tale om baser i fredstid, får vi alligevel dette forslag, vi får tilbuddet og vi presses, og til trods for at vi afviser det, indleder regeringen forhandlinger med den tyske værnemagt om placering af tyske militærdepoter her i landet, et forhold, som af det store flertal betragtes, som om man fik baser ind ad bagvejen. Men det forhold taler ministeren ikke om. Og som en dønning fra denne debat kan man i pressen læse om, at der findes amerikanske depoter her i landet. Jyllandsposten bragte meddelelse om, at disse depoter var her, og at man havde taget våbenmateriale derfra. Det siger os dog noget om, hvordan stillingen er; under alle omstændigheder er det vel udtryk for, at ministeren burde udtale sig om disse spørgsmål. Men det gør han ikke; i stedet for lader han, som om det er problemer, han kan gå uden om.

Jeg tror, ministeren tager fejl, når han går ud fra, at han kan klare sig med en flot bemærkning om det horrible angreb; nu har man på grundlag af det dagsordensforslag, vi har stillet, kunnet se et eller andet odiost ved os; det er det, der ligger i hans udtalelse. Det er rigtigt, at i det dagsordensforslag, den kommunistiske gruppe har stillet, kan man se, hvad vi ønsker; jeg er aldeles tilfreds med, at ministeren erkender det. Hvis han vil gå efter det, der står i dette dagsordensforslag, kan jeg ikke se, at han på noget område kan indvende noget imod det, der her er stillet op, hvis han da har for øje, som han sagde i sin replik: at man ønsker freden bevaret. Der står heri, at den eneste måde, hvorpå man

kan sikre landet imod ødelæggelse, er, at freden bevares. Ministeren kan heller ikke bestride, at når vi er medlem af NATO, er der en risiko for, at landet imod sit ønske kan blive inddraget i krig. Det er facts, man ikke kommer uden om.

På denne baggrund skulle man synes, at det var såre enkelt og ligetil at gå ind for det, vi har foreslået om forhandling, om at tage et initiativ, hvis ikke andre har taget det, for at man gennem forhandling kan nå frem til aftaler om sikkerhed, om garantier for de forskellige lande og om nedrustning. Jeg skulle også tro, at spørgsmålet om forbud mod fremstilling af kernevåben og forslaget om, at prøvesprængningerne skal indstilles, har så almen tilslutning her i landet, at jeg ikke forstår, ministeren kan gå imod det, som her er skrevet. På samme måde med hensyn til spørgsmålet om en atomfri, militært udtyndet zone her i Europa. Hvad kan man egentlig have at indvende imod det? Er det korrekt, når man siger, at herved forrykkes magtbalancen? Nej, forudsætningerne for dette er, at man taler sig frem til at skabe den sikkerhedsgaranti til begge sider, som de forskellige parter mener må være grundlaget for aftalen.

Jeg fatter ikke, at man overhovedet kan gå imod en sådan udtalelse her. Det eneste, jeg kan forstå man kan hænge sig i, er, at vi afviser lovforslaget og stiller forslag om overgang til næste sag på dagsordenen; selve indholdet af dette dagsordensforslag må, så vidt jeg kan se, kunne samle ikke alene det store flertal i det danske folk, men også det store flertal i dette ting. Jeg synes, at man i stedet for at afvise det stillede dagsordensforslag med de bemærkninger, hvormed det sker, skulle gå ind på problemerne og gøre sig klart, at de hører hjemme under drøftelsen af det lovforslag, der behandles. Men naturligvis, når man indtager den stilling, som vi her har været ude for: at man ikke ønsker at diskutere den tyske militarisme og samarbejdet hermed og ikke ønsker at diskutere forholdet til den dansk-tyske fælleskommando, når man ikke ønsker at diskutere alle de bestræbelser, der er gjort for at få nedrustning og afspændning her i Europa, må vi jo få den opfattelse, at det er en livssag at få denne oprustning ført igennem efter de linjer, som